

Книга Даниїла - номер сто шістдесят один

Роль Риму в утвердженні видіння біблійного пророцтва: детальний розгляд одинадцятого розділу книги Даниїла

Jeff Pippenger
2024-03-27

Видіння одинадцятого розділу книги Даниїла є головним орієнтиром для всіх видінь біблійного пророцтва, а видіння одинадцятого розділу визначається символом Риму.

І в ті часи постане багато хто проти царя півдня; також грабіжники з твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Даниїла 11:14.

Джонс розглядає попередній вірш наступним чином:

Коли амореї довершили міру свого беззаконня, їхнє місце було віддане Ізраїлеві, народові Божому. Коли ж Ізраїль, йдучи шляхом поган, також наповнив чашу беззаконня, Бог збудив Вавилонське царство і все відняв. Коли ж Вавилон наповнив чашу свого беззаконня, влада була передана Персії. А коли ангел відвернувся через нечестя персів, тоді приходить князь Греції й змітає її.

І як довго мала тривати влада Греції? Коли її мали зламати? «Коли беззаконники дійдуть до повноти». Той народ стоїть, доки не наповнить міру своєї беззаконності, а тоді влада передається іншому царству. Тією владою, до якої її було передано, була римська, як ми дізнаємося з Даниїла 11:14. «І в ті часи багато хто повстане проти царя півдня; також розбійники твого народу звеличатся, щоб утвердити видіння; але вони впадуть». Цей народ позначений як народ розбійників — діти розбійників, як сказано на полях тексту.

Це ті, кому тепер віддано царство, — і для чого? — «Діти розбійників піднесуться, щоб утвердити видіння». Коли ця нація з'являється на історичній арені, тоді з'являється те, що утверджує видіння, те, що є однією великою метою видіння, тим єдиним головним орієнтиром у лінії видіння, яку Бог дав через пророків на всі часи. А. Т. Джонс, «Колумбів рік і значення чотирьох століть», 6.

Джонс каже, що коли римська влада "виходить на сцену, тоді входить те, що встановлює" ... "лінію видіння, яку Бог дав через пророків на всі часи." В історії Міллера протестанти вчили, як і нині робить лаодикійський адвентизм, що грабіжники твого народу означають Антіоха Епіфана, селевкідського царя, який правив з 175 по 164 р. до н. е. Він був представником династії Селевкідів, яка була однією з грецьких держав-наступниць, що постали внаслідок розпаду імперії Олександра Великого. Незгода щодо цього питання була настільки конкретною в міллеритській історії, що ототожнення Антіоха Епіфана відображено на піонерській карті 1843 року.

Посилання на Антіоха на схемі є єдиним посиланням на те, чого немає в Божому пророчому Слові. Воно вміщене там, щоб спростувати фальшиві вчення протестантів того періоду, які

нині є фальшивим ученням лаодикійського адвентизму. Чи розумів Вільям Міллер усю глибину важливості усвідомлення того, що Рим є земною владою, яка встановлює «лінію видіння, яку Бог дав через пророків на всі часи», — сумнівно; однак він розумів це достатньо ясно, щоб переконливо захистити факт, що саме Рим установлює це видіння.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповіді 28:14.

Соломон записав, що де немає видіння, народ гине, і єврейське слово «видіння» у чотирнадцятому вірші таке саме, як у приповіді Соломона. Видіння — це питання життя або смерті, і це «видіння» утверджується символом Риму. Слово «видіння» у чотирнадцятому вірші — те саме слово, що й «видіння» в книзі Авакума, у другому розділі.

Я стану на свою варту й поставлюся на вежі, і пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорять. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння і виразно напиши його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо неодмінно прийде, не забариться. Авакум 2:1-3.

Слово «geroved» у першому вірші означає «сперечатися з». Вільям Міллер був сторожем, поставленим на вежу, в історії руху першого і другого ангелів, і коли в пророчій символіці він запитав, що йому слід відповісти в суперечці щодо своєї історії, йому було сказано записати видіння, яке утверджене символом Риму. Відповідно до цього факту, коли міллеріти створили піонерську схему 1843 року на виконання цих трьох віршів Авакума, вони зробили посилання на саму суть суперечки, у якій брали участь. Вони, без сумніву, не розуміли, що їхнє посилання на безглузду тезу про те, нібито Антіох Епіфан був силою, яка утвердила видіння, представляє суперечку другого розділу Авакума, але сестра Вайт сказала, що та схема «скеровувалася рукою Господа і не повинна бути змінена», тож посилання на суперечку на схемі було від Божої руки.

Міллерити дійшли правильного розуміння того, що перше розчарування 19 квітня 1844 року започаткувало час зволікання, про який ідеться в Авакума, а також у притчі Матвія про десятьох дів. Вони також зрозуміли, що ці два пророцтва безпосередньо пов'язані з дванадцятим розділом книги Єзекіїля, де Єзекііль окреслює період часу, коли справдиться дія кожного видіння. Це слово «видіння» є тим самим єврейським словом, яке ми тепер розглядаємо. Ось чому Джонс має рацію, коли стверджує: «Коли» Рим «з'являється на сцені, тоді входить те, що утверджує видіння, те, що є одним великим предметом видіння, однією головною віхою в лінії видіння, яку Бог дав через пророків на всі часи». Рим утверджує все видіння Божого пророчого Слова, і, точніше кажучи, саме на Римі побудована вся структура одинадцятого розділу.

Коли сестра Вайт звертається до остаточного сповнення одинадцятого розділу книги Даниїла і стверджує, що «значна частина історії, яка відбулася на сповнення цього пророцтва, повториться», вона тим самим указує, що історії одинадцятого розділу, які вже були сповнені, були прообразом останніх віршів одинадцятого розділу книги Даниїла.

Предметом останніх віршів одинадцятого розділу є цар півночі, який там представляє сучасний Рим. Отже, історії одинадцятого розділу книги Даниїла, що повторюються, є історіями, які представляють Рим.

В останніх шести віршах одинадцятого розділу сучасний Рим (цар півночі) завойовує три географічні регіони. У сороковому вірші він завойовує царя півдня (колишній Радянський Союз у 1989 році), Прекрасний край (Сполучені Штати під час незабаром запровадженого недільного закону) та Єгипет (увесь світ, представлений Організацією Об'єднаних Націй.) В одинадцятому розділі Даниїла язичницький Рим зображено як такий, що завойовує три географічні регіони, щоб підкорити відомий тоді світ, а потім папський Рим зображено як такий, що завойовує три географічні регіони, щоб підкорити землю.

Язичницький Рим уперше згадується в цьому розділі у вірші чотирнадцятому, щоб ототожнити його як символ, що утверджує видіння, але про його прихід до влади йдеться лише у вірші шістнадцятому. Царство Олександра Великого було поділене на чотири частини на сповнення пророчого Слова Божого, але ті чотири частини швидко зосередилися у двох головних супротивниках, яких у пророчій оповіді, що триває до завершення розділу, визначено або як царя півдня, або як царя півночі. У вірші чотирнадцятому згадується зростаюча сила Риму як сила, що мала утвердити видіння, але предметом розгляду є боротьба між залишками царства Олександра, представленими царями півночі та півдня.

У п'ятнадцятому вірші ті два царі все ще ведуть свою боротьбу, і цар півночі здобуває перевагу. Але в шістнадцятому вірші приходить Рим, і вірш каже: «Але той, хто йде проти нього», маючи на увазі, що коли Рим виступить проти царя півночі, який щойно здобув перевагу над царем півдня, цар півночі не зможе встояти перед Римом. Рим перемагає, і в шістнадцятому вірші Рим також мав стати у прекрасному краї Юдеї. У сімнадцятому вірші Рим «спрямує своє лице, щоб увійти силою всього свого царства». Він підкорив царя півночі, який не зміг устояти перед ним, потім підкорив Юдею, а тоді увійшов до Єгипту.

І в ті часи багато повстануть проти царя півдня: також грабіжники твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Тож прийде цар півночі, і насипле вал, і візьме найукріпленіші міста; і війська півдня не встоять, ані його добірне військо, і не буде сили, щоб устояти. А той, хто прийде проти нього, чинитиме як схоче, і ніхто не встоїть перед ним; і він стане в прекрасному краї, який його рукою буде спустошений. Він також спрямує своє обличчя, щоб увійти з потугою всього свого царства, і праведні з ним; так він і вчинить: і дасть йому дочку жінок, щоб зіпсувати її; але вона не стане на його бік, ані не буде для нього. Даниїла 11:14–17.

Завоювання, зображене в цих віршах, є сповненням восьмого розділу книги Даниїла.

Із одного з них вийшов малий ріг, що став надзвичайно великим на південь, і на схід, і до прекрасного краю. Даниїла 8:9.

Малий ріг із дев'ятого вірша — це язичницький Рим, і дев'ятий вірш указує, у згоді з віршами 14–17 одинадцятого розділу, що язичницький Рим завоює три географічні утворення, коли перебере контроль над світом. Цими утвореннями були південь (Єгипет),

схід (Сирія, цар півночі) і Прекрасна земля (Юдея). Історія, викладена у віршах 16 і 17, типологічно зображує історичне триетапне завоювання сучасного Риму, описане у віршах 40–43, бо, як зазначила сестра Вайт: «Багато з історії, що відбулася на виконання цього пророцтва, повториться».

«Хоч Єгипет і не міг устояти перед Антіохом, царем півночі, Антіох не міг устояти перед римлянами, які тепер виступили проти нього. Жодні царства більше не були спроможні чинити опір цій зростаючій силі. Сирія була завойована й приєднана до Римської імперії, коли Помпей, 65 р. до Р. Х., позбавив Антіоха Азіатського його володінь і перетворив Сирію на римську провінцію.»

«Та сама сила мала також постати в Святій Землі й спустошити її. Рим увійшов у зв'язок із народом Божим, юдеями, через союз у 162 р. до Р. Х., і від цієї дати він посідає визначне місце в пророчому календарі. Проте юрисдикції над Юдеєю він не набув через фактичне завоювання аж до 63 р. до Р. Х.; і сталося це таким чином.»

Після повернення Помпея з походу проти Мітрідата, царя Понту, за престол Юдеї боролися двоє претендентів — Гіркани і Аристокбул. Їхню справу було подано на розгляд Помпееві, який швидко збагнув несправедливість претензій Аристокбула, але бажав відкласти рішення в цій справі до завершення свого давно бажаного походу в Аравію, пообіцявши тоді повернутися й владнати їхні справи так, як видаватиметься справедливим і належним. Аристокбул, розпізнавши справжні наміри Помпея, поспішив повернутися до Юдеї, озброїв своїх підданих і підготувався до рішучої оборони, твердо вирішивши за будь-яку ціну зберегти корону, яку, як він передбачав, буде присуджено іншому. Помпей йшов йому по п'ятах. Коли він наближався до Єрусалима, Аристокбул, почавши каятися у своїх діях, вийшов йому назустріч і намагався владнати справу, пообіцявши повну покірність та великі суми грошей. Помпей, прийнявши цю пропозицію, послав Габінія на чолі загону солдатів, щоб отримати гроші. Але коли той генерал-лейтенант прибув до Єрусалима, він застав брами зачиненими перед ним, а з мурів йому заявили, що місто не дотримуватиметься угоди.

Помпей, не бажаючи залишати такий обман без кари, закував у кайдани Аристокбула, якого тримав при собі, і негайно рушив з усім військом проти Єрусалима. Прихильники Аристокбула наполягали на обороні міста; прихильники Гіркани — на відкритті брам. Останніх було більше, і вони взяли гору, тож Помпееві надали безперешкодний вхід до міста. Тоді прибічники Аристокбула відступили на Храмову гору, так само твердо налаштовані обороняти це місце, як Помпей — здобути його. Наприкінці трьох місяців у стіні зробили пролом, достатній для штурму, і укріплення було взято мечем. У жахливій різанині, що сталася, було вбито дванадцять тисяч осіб. «Це було вражаюче видовище, — зауважує історик, — бачити, як священики, що саме звершували богослужіння, спокійною рукою й непохитно продовжували свою звичну справу, ніби не помічаючи дикого галасу, хоч довкола них вирізали їхніх друзів, і хоч нерідко їхня власна кров змішувалася з кров'ю їхніх жертв».

Поклавши край війні, Помпей зруйнував мури Єрусалима, передав кілька міст із юрисдикції Юдеї під юрисдикцію Сирії й наклав данину на юдеїв. Таким чином уперше

Єрусалим через завоювання опинився в руках тієї сили, що мала тримати «славну землю» у своїй залізній хватці, доки не знищить її вщент.

'ВІРШ 17. Він також зверне лице своє, щоб увійти із силою всього свого царства, і праведні з ним; так він і вчинить: і дасть йому дочку жінок, щоб зіпсувати її; але вона не стане на його боці, ані не буде за нього.'

Єпископ Ньютон подає інше прочитання цього вірша, яке, здається, ясніше передає зміст, а саме: 'Він також зверне своє обличчя, щоб силою увійти в усе царство.'

Шістнадцятий вірш довів нас до завоювання Сирії та Юдеї римлянами. Рим до того вже підкорив Македонію та Фракію. Єгипет був тепер єдиним із 'усього царства'

Олександра, що ще не було підкорене римській владі; і ця влада тепер звернула своє обличчя, щоб силою увійти в ту країну. Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 258-260.

Ми вже не раз у цих статтях зазначали, як тридцятий і тридцять перший вірші одинадцятого розділу книги Даниїла узгоджуються із сороковим і сорок першим віршами, і історія тридцятого й тридцять першого віршів також узгоджується з вириванням трьох рогів.

Я розглядав роги, і ось між ними піднявся ще один малий ріг, перед яким три з перших рогів були вирвані з корінням; і ось у цьому розі були очі, як очі людини, і уста, що промовляли великі слова. ... А про десять рогів, що були на його голові, і про іншого, який піднявся і перед яким три впали; тобто про той ріг, що мав очі і уста, які промовляли вельми великі слова, чий вигляд був суворіший, ніж у інших. Даниїла 7:8, 20.

Подібно до того, як дев'ятий вірш восьмого розділу книги Даниїла зображує три географічні регіони завоювань, що утвердили язичницький Рим на престолі, так і виривання з коренем рогів (які символізують герулів, остготів і вандалів) відображало три географічні регіони завоювань, які утвердили папський Рим на престолі. Обидві ці історії узгоджуються з віршами 40–43 одинадцятого розділу Даниїла, а виривання трьох рогів узгоджується з історією віршів 30 і 31.

'ВІРШ 8. Я розглядав роги, і ось, серед них піднявся ще один малий ріг, перед яким три з перших рогів були вирвані з корінням; і ось, у цьому розі були очі, як очі людини, і уста, що промовляли великі речі.'

Даниїл розглядав роги. Серед них з'явилися ознаки дивного руху. Малий ріг (спершу малий, але згодом міцніший за решту) проріс серед них. Він не задовольнився тим, щоб тихо знайти собі місце й зайняти його; йому треба було витіснити деякі з інших та узурпувати їхні місця. Перед ним були вирвані три царства. Цей малий ріг, як ми матимемо нагоду зазначити детальніше далі, був папством. Три роги, вирвані перед ним, — це герули, остроготи та вандали. І причиною, чому їх було вирвано, було те, що вони виступали проти вчення та претензій папської ієрархії, а отже, проти верховенства в церкві єпископа Риму.

І 'у цьому розі були очі, подібні до людських очей, і уста, що промовляли великі слова', — очі є відповідною емблемою кмітливості, проникливості, хитрості та далекоглядності

папської ієрархії; а уста, що промовляли великі слова, — відповідним символом зарозумілих претензій єпископів Рима. Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 132-134.

Саме Рим утверджує видіння біблійного пророцтва, а особливо — видіння одинадцятого розділу книги Даниїла. У тому розділі значна частина пророчої історії, що сповнилася до міллеритського руху, мала бути повторена в останніх шести віршах Даниїла одинадцятого розділу. Завоювання трьох географічних перешкод, що утвердило як язичницький, так і папський Рим на престолі, представлено в одинадцятому розділі, і ці два зображення є прообразом того часу, коли сучасний Рим знову утверджується на престолі. Саме Рим утверджує видіння, і Павло вказує, що папський Рим відкривається у свій час.

Нехай ніхто вас жодним чином не обманює: бо той день не настане, якщо спершу не станеться відступництво, і не відкриється людина гріха, син загибелі; який противиться і звеличує себе над усе, що зветься Богом або що шанується; так що він, як Бог, сидить у храмі Божому, видаючи себе за Бога. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був із вами, я говорив вам ці речі? І тепер ви знаєте, що стримує, щоб він відкрився у свій час. 2 Солунян 2:3-6.

Папство зайняло трон як п'яте царство біблійного пророцтва у 538 році, і багато хто, розглядаючи шостий вірш, без сумніву припустив би, що Павло має на увазі, що "папство буде об'явлене у 538 році". Це може бути правильно, але щонайменше це другорядна істина порівняно з тим, на що вказував Павло. Павло, як і всі пророки, говорить більше про останні дні, ніж про власний час. Він мав на увазі те, як папство буде відкрито у пророчому сенсі, бо як пророк він був згоден з усіма іншими пророками. Рядок до рядка, ті, хто не має видіння, гинуть, а ті, хто не має видіння, не мають його тому, що не знають, що утверджує це видіння. Розуміння того, що Рим утверджує видіння, — питання життя і смерті. Павло, у згоді з іншими пророками, стверджує, що те, що відкриває папський Рим, який є Римом останніх днів, — це "його час". Пророчий "час", пов'язаний з Римом, і є тим, що відкриває, що таке Рим і хто він є.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Апостол Павло у своєму другому посланні до Солунян передвіщав велику відступність, яка призведе до встановлення папської влади. Він заявив, що день Христа не настане, «якщо спершу не станеться відступлення і не відкриється людина гріха, син погибелі; яка противиться і звеличує себе над усе, що зветься Богом або є предметом поклоніння, так що вона, як Бог, сяде в храмі Божому, видаючи себе за Бога». І далі апостол застерігає своїх братів, що «таємниця беззаконня вже діє». 2 Солунян 2:3, 4, 7. Вже тоді він бачив, як у церкву прокрадаються помилки, що готують шлях для розвитку папства.

Поступово, спочатку нишком і в мовчанні, а згодом відкритіше, коли воно зміцніло й заволоділо умами людей, «таємниця беззаконня» продовжувала своє оманливе та богохульне діло. Майже непомітно звичай язичництва проклали собі дорогу до християнської церкви. Дух компромісу й пристосування певний час стримувався лютими переслідуваннями, яких зазнавала церква за язичництва. Але коли переслідування припинилися і християнство увійшло до дворів і палаців царів, вона

відклала скромну простоту Христа й Його апостолів заради пишноти й гордості язичницьких жерців і правителів; і замість Божих вимог підставила людські теорії та традиції. Номінальне навернення Константина на початку четвертого століття викликало велику радість; і світ, прикритий формою праведності, увійшов до церкви. Тепер справа розтління швидко просувалася. Язичництво, хоч і здавалося переможеним, стало переможцем. Його дух опанував церквою. Його вчення, обряди й забобони були включені у віру та богослужіння тих, хто називав себе послідовниками Христа.

Цей компроміс між язичництвом і християнством призвів до появи «людини гріха», передвіщеної в пророцтві як тієї, що противиться Богові й звеличує себе над Ним. Та гігантська система фальшивої релігії є шедевром сили Сатани — пам'ятником його зусиль возсісти на престол, щоб правити землею за своєю волею. Велика боротьба, 49, 50.